

אכתקוסיק פרותי

לא עברו שבועיים מאז פירסמתי את נערת התשליל (נגאטיב בלעז), שנמצאה באוטובוס קו 4, וכבר החלו מגיעות אלי תגובות. "מי זאת?" "ומטעוניים לראות אותה בפרויטיב", אוקיי, הרי היא לפניכם במלוא פרויטיביותה.

אל תשאלו אותי מיה, אין לי כל מושג. דבר אחד ברור לי, לא הייתי רוצה להיות

במקומה, אחרי שניתקלתי במכתבם החמוד של שני קצינים בחיליהם, הכותבים, בין השאר:

"... לא מעוניינים לראות אותה בפרויטיב. לנו מספיק היה הנגטיב, כדי לשכנע אותנו שאין זו הטיפוס שלנו. ההפך הוא הנכון. שימי לב, רותי, לפזוזה האחילית בה הצטלמה, להבעתה המטומטמת, לשילוב ה' חסר-טעם להחריד בין העגיל הזול והצמח, המלאכותית בחדאי.

הטיפוס שלך עושה רושם שיציבות ה' איזור הקדמי שלה גזול שינה מעיניה, הרבה יותר ממוציבות באיזור הקאריבי. אנו חוששים שהיא גם לא שמעה מצולם על מונח גיאוגרפי זה. שתלך לנגב, תחת להתגולל באוטובוס מספר 4 ולבכלל לי רגליים עובדות את המוח.

"אחרי ארוחת הערב היה הים חלק כמו ראי, והטלסטאר ניצנץ כמו כוכב-לכת מוכה שיעורן רדיפה. נהפכנו למטרפים רומאני טיים. שביל החלב עורר בנו נישכחות, וזנב הדג המטונגן הזכיר לנו סירנה. שחחנו את קובה ונעשינו אופטימיים. הבטנו שוב בטיפוס הארוך שלך. אולי בכל זאת, ניחמנו את עצמנו, אין זה הצד הכי פוטוגני שלה. יש לה מוצלת יותר. היא בטח ישבה עליו כל זמן הצילום."

הברנשים אפילו לא מטרנו את שמם ו' כתובתם.

*** כוכן שוות ***

יש לכן מזל נערות, שלא אתחרה בכן. אני פשוט לא מתאימה לדרישותיו של מספר (1/1312). אינני חביבה ונחמדה, אני דווקא כן נורא גנדרנית, ומי שיעליל עלי שאני סימפאטית, רק יעלה בידו להעליב אותי.

"ובכן גם אני מקדה להצטרף לרשימת המופיעים במדורך. רק כתבי עלי משהו טוב. אני סומך עליך. ובכן מי אני? עתה טורונט. יש המון כאלה. פעם הייתי קיבוץ ניק צעיר, שם ביליתי את השליש הרא' שון של חיי ובעצם נשאר בי משהו מהאחיר ההוא: אינני אוהב גנדרנות יתר על ה' מידה, אם כי אינני מגזים בשמרנות ב' עניין זה.

"ובכן, אם מי שהיא מוכנה לכתוב לי, הייתי רוצה שתהיה חביבה, נחמדה, סימפא' טית ואינטליגנטית, ולא הופכת עולמות. אין זה חשוב אם היא סימאריסטית, סטר' דנטית, חיילת או בוגרת צבא. הן כולן הרי שוות, בסיכומן של דבר. יכולה זו להיות כל אחת אחרת, שגילה אינו עולה על 24, רצוי ממרכז הארץ — איזור תל'

אביב רבתי.
"גב. אני נגד מלחמות, אך בכל זאת הייתי איש צבא ועסקתי במה שנקרא סיירות. קוראים לי בוועז."

*** כיפת שילינג על הראש ***

הסגנונה ההגינית ביותר ששמעתי ל' טובת שמלות החורף המורחבות, היתה זו של זואו גאבור: "האמת היא שאני משם נהנית ללבוש את השמלות הגדולות האלה, מפני שאני ניראת עצום כשאני מורידה אותן."

*** כיפת שילינג על הראש ***

נו, באמת. ישנה כאן אחת המאיימת עלי בלהיות צינית. עברתי בחיי הקצרים משרים גדולים מזה. לא נורא, אתגבר. או כרוך השם אומרת (2/1312), היא איננה מחוסרת חס וחלילה ידידים וחברה. אבל היא דווקא רוצה לשתוח עם מישהו מעל גבי גיירי. ימי החורף ממששים ובאים והיא חושבת שהיה זה עיסוק נעים. יערב לה.

למרות 23 שנותי, גובהי המגיע ל'70, ויפיי שאינו מתחרה עם תוסס, אך מעורר תשומת-לב" מסקנה היא שבניגויות אופ' פת את כל רמ"ח אבריה. יש לה דרישה אחת. שהכתוב יהיה בעל רוח מסורתית. "כלל לא משנה לי אם יש לו כיפת-שילינג על הראש או לא." זה ציניות בשילינג, או מה?

למותר לציין שהיא ירושלמית ופקידה.

*** ירדות ככל השטחים ***

האדון הבא מודיע לי נכבדות על טופס משרדי מודפס. מצוייד בשתי תחומות, אחת בכתבי-יד, כי מצא להפתעתו, שמדורי "הוא בעל תוכן לפעמים". לכן התיישב לכתוב לי מספר שורות. אזכור זאת, מיספר (3/1312):

"אשמח להכיר ידידים לעט, אשר יש להם עניין בשטחי מוסיקה, ופסיכולוגיה לשם הרחבת ידיעות, ואשר גילם נע בין 20—27. וכמו כן יש ברצוני, באם אמצא אוזן קשבת בין הקוראים הצעירים וה' מבוגרים, להקים חוג, אשר יהנה גרעין להגשמת ידידות בכל השטחים בין הנוער הערבי והישראלי, ללא כל קשר מפלגתי או פוליטי כלשהו. אשמח באם יענו לקרי' אתי גם החוגים של הנוער הערבי בישראל על שכבותיו."

המורה שאלה את נאוה, בת ה'8, מה גילו של אדם שנולד ב'1890.

"איש או אשה?" שאלה נאוה.

*** רק לא קורקינט ***

אתן ל(4/1312) לדבר בעד עצמן. לשם שינוי אשתוק הפעם, אף כי הדבר עולה לי בריאות:

"מספיק להיות אלטרואיסטיות. כבר נמ' אסו עלינו חסרי היוזמה ממין זכר, הס' בבים אותנו. החיים קצרים וסיסמתנו היא, לנצל אותם באפשרויות מינימאליות." סלי' זה על ההתפרצות. אבל הן בשמינית. "ה' נסיעה באוטובוס מעוררת בחילה, לא יותר טוב בניפ או בטנדר? רק צריכים להרים את היד, לפעמים את הרגל

1... טרמפ עצור נא, שמע את העניין, קח אותי מכאן — לא חשוב לאן.

וכשאבק הדרכים מעיין, נעים לשוט באיבי נחל, למרות מיפוטם בארצנו. וכי' שיו לעיקור של דבר. אם ימצאו שניים כאלה, לשם הרמוניה, מהמין השני, שלא ירתעו מתסביכי הגדלות שלנו, הם יכולים להתקשר לבדם, או עם משהו נוסף על גלגלים. באמת, רק לא קורקינט. קצת פר' טים: אנו תלמידות שהדגירה לא מספקת אותן, מלבסיות שלא מסכימות עם דעתו של אברהם שפירא. עלינו לסיים, כי אנו כותבות זאת בשעת שיעור והמורה גועצת בנו את עיניה הבהמיות. שתקבל נקע."

זה נוער, זה?

*** חיים קשים ***

נערה המעיפה את האולם הקטן של הבימה על מספר בתי קולנוע, אשר בעיית הסתיסט אינן מטרידות אותה ואלהים אינו מוזמם לה בראש, מתבקשת לחרוט על לוח לבה את מספר (5/1312).

הוא קיבוצניק לשעבר, הגשמץ כמו פרו' מתיאוס הכבול לפחות כשהוא נאקב: "ועתה אני בכרך הגדול והסואן, בנות לרוב ברחובות, אבל מרוב עצים לא רואים את היער." מיסכן, ואיזה נערה נאה לא תרצה להציל נפש אובדת מחיים מרים אלה?

*** חסרי-אמונה ***

אומרים עליי שהוא די נחמד, אך הוא איננו מאמין. התכחי בעצמך, אם רצונך בכך. הוא (6/1312) חייל, די גבוה, בן 18, ומעוניין להכיר חיפאית.

מזליית זהב למי שימצא לי טלפון, שאינו מצלצל עד שאני מתקרבת אליו.

השיפתונים שלה

ע' ל שזדחן האיפור של תמי, נערת מסיבות סופולא' רות, התגוללו עשרות שיפתונים חצי-משומשים. בארנקה היו מוטלים לפחות עוד המישה, ובתיק הגדול איוה שלושה. דומני שלא הייתי גת-רוח במיוחד, כשנפלט ממני: "בשביל מה זה טוב? השתמשי בהם או השליכי אותם לפח." אולם מבטה הצבעוני היה משופע בוז ולעג לרש. קולה היה צונן: "אני לא זורקת את הזיכרונות שלי לפח. בשבילי כל צבע הוא חתיכת היסטוריה. כמו אצל פיקאסו התקופה הכחולה." סלחתי לה בגדלות רוח. היא לא יכלה להיות אחרת, משום שזיודה האחרון, מרצה לאמנות ב' ישובי עולים, סוחב אותה לכל הרצאה שלו.

"עידן הסגול של MAX FACTOR, למשל, התרחש אצלי לפני חמש-עשרה חודש. אהבתי את התקופה הזאת. הייתי משוגעת אחרי הצבע. הוא התאים לי להפליא. הרחוב הביט אחרי, העפעפים, הלחיים, הציפורניים, השפתיים היו מצופים בסגול. יצאתי כל ערב והייתי מאושרת. עד שפגשתי

לעומת זאת שמעתי את המשך הסקירה האנאטומית: "אבל למה, לעזאזל, בתורה בריאה כמורך, משתדלת להר' אות דחאק כמו אחת העומדת לצנוח כל רגע ממחלת לב?" הוא הוציא את מטפחת המשי שלי, וניגב בה את הסגול היקר לי, לפני שהמשיך במפעלו הסטרילי.

אחר-כך היתה לי תקופה הורוד חיוור של ARDEN. הרעיון היה למשוך שפתון, שייתן אפקט של שפתיים קריות מצבע. עלי להודות שלא הייתי הוגנת בתקופה החרודה — רימתי. זאת הסיבה מדוע השפתון הזה חדש עדיין. כיסיתי את הפנים במייקאפ והשארתי את השפתיים ערומות. הנשים שאלו אותי היכן קניתי שפתון בעל מראה טבעי כל כך, הגברים, אחרי כל התקפת-מצח עלי, היו בודקים את צהארון חולצתם ופורצים בהתפעלות של ילד: "זה לא ירד!" ומבקשים ממני שאקנה אחד כזה עבור החברה שלהם. אכן תקופה היגינית, הסכנית ורומאנטית.

זה הוכיח לי מהדש שגברים מתעבים מחיצות. אבל כשהייתי בקפריסין, לא יכולתי להתאפק לקנות את ה' אוראנג'י של REVLON. הוא עלה לי חצי מחיר, והיה

להיות השפתיים. כשלתפע ניתקלתי על שולחנה בשרידי שפתון אדום-צהבהב של תייא, הלה היה מנוצל עד תום. היא הבחינה בגבות המורמות שלי והוסיפה: "אוה, זה בזה השתמש ידך שלי, צייר. הוא היה זקוק לכמה משיחות מכחול, כדי לסיים את שקיעת השמש בגליל הפנפון-מערבי. הסטון שלו ניגמר. ובכן הוא ניגש ללא מלים לארנך שלי, הוציא מתוכו את השפתון החדש והשתמש בו עד תום. אחר-כך הוא מכר את התמונה למגבית בניו יורק בחמש מאות דולר. החזיר אפילו לא טרח לקנות לי שפתון חדש."

מדהים על השיוזוף שלי. מתקופת הכתום זכורים לי לטובה רומאנים לוחטים והצעת נישואין אחת. בדצמבר כבר לא הייתי שופה ועל הרקע החיוור ניראו השפתיים כמו פס קליפה של תפוח-זהב. וזועזועי ממראה עצמי לאחר זמן קצר, וכנראה גם אחרים. כי תקופת האוראנג'י הסתיימה עבורי בינורא, כשאני בודדה ורעבה לכל יד שהיא, שתיפרע את תסרוקתי היקרה.

"קרן אור כסופה נטעה בי תקרת מחודשות. היה זה השפתון הלבן-כסף של HELENA RUBINSTEIN. אכל שהעניק לאשה את המראה הקפוא. הרעיון היה נהדר. אבל

רופא אחד. הוא היה סימפאטי, עם קליניקה פרטית, מכר נית ואשה בחוץ-לארץ. לא היתה לי כל סיבה לסרב להצעתו לעלות לחדרו. להיפך. היה תשעה באב, הבארים היו סגורים, וזה היה מוצא נבון ביותר. "יש לך שפתיים יפות", הוא אמר, כשהחריב בבארבאיות את התיסרוקת שלי בשתי ידי. או, הנה זה מתחיל, ניתחתי את המצב. עצמתי את העיניים, שירבבתי את השפתיים הסגולות, הן היו שפוקות במידה מתקבלת על הדעת. בכלל, היה לי ה' רושם שהצלחתי להלביש הפעם על פרצופי את המבט ה' מתמסר האיזיאלי. לשוא. הנשיקה לא פילחה את לבי.